

UZASADNIENIE

G. K. został oskarżony o to, że w dniu 22 sierpnia 2013 r. w S. dokonał kradzieży z włamaniem na szkodę S. R. w ten sposób, że po uprzednim zaborze kartki z zapisanym numerem (...) oraz karty bankomatowej (...) Bank (...) SA będących w posiadaniu jego małoletniej córki A. R. w bankomacie przy ul. (...) dokonał wypłaty kwoty 650 zł z konta należącego do S. R. tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2014 roku w sprawie sygn. akt II K 859/13 Sąd Rejonowy w Skierniewicach w miejsce zarzucanego czynu uznał G. K. za winnego tego, że w dniu 22 sierpnia 2013 r. w S. dokonał kradzieży na szkodę S. R. w ten sposób, iż po uprzednim zaborze kartki z zapisanym numerem (...) oraz karty bankomatowej (...) Bank (...) SA będących w posiadaniu jego małoletniej córki A. R. w bankomacie przy ul. (...) dokonał wypłaty kwoty 650 zł z konta należącego do S. R., którą następnie zabrał tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd Rejonowy orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci płyty z zapisem monitoringu, orzekł o wynagrodzeniu obrońcy oskarżonego z urzędu oraz zwolnił oskarżonego od kosztów postępowania.

Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył w całości apelacją na niekorzyść oskarżonego prokurator zarzucając mu obrazę przepisu prawa materialnego tj. art. 279 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony popełnił przestępstwo kradzieży zwykłej z art. 278 § 1 k.k., podczas gdy z prawidłowo dokonanych ustaleń faktycznych wynika, iż jego zachowanie wypełniało dyspozycję przestępstwa kradzieży z włamaniem z art. 279 § 1 k.k.

W konkluzji apelacji prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, modyfikując ten wniosek na rozprawie apelacyjnej w dniu 16 czerwca 2014 r. poprzez postulowanie o zmianę zaskarżonego wyroku i przyjęcie, że czyn oskarżonego stanowił przestępstwo kradzieży z włamaniem z art. 279 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora była zasadna.

Sąd Rejonowy błędnie przyjął, iż działanie oskarżonego polegające na zaborze karty bankomatowej oraz kartki z zapisanym numerem (...) nie stanowiło działania polegającego na złamaniu zabezpieczenia, co jest wymagane przy przyjęciu kwalifikacji kradzieży z włamaniem z art. 279 § 1 k.k.

Podstawą powyższego wniosku było stwierdzenie, że oskarżony nie dokonywał szczególnej ingerencji w system zabezpieczenia poza wprowadzeniem prawidłowego numeru (...).

Zatem to charakter ingerencji w system zabezpieczenia tj. jej skomplikowanie i intensywność stanowi, w ocenie Sądu Rejonowego, o odróżnieniu przestępstwa kradzieży z włamaniem od kradzieży zwykłej.

Tymczasem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego łatwość wejścia lub dostania się do zabezpieczonego pomieszczenia, niewymagająca zastosowania jakichkolwiek narzędzi lub zastosowania znacznej siły fizycznej nie powoduje, iż działanie takie przestaje być uważane za „włamanie” w rozumieniu art. 279 § 1 k.k. Istotna jest natomiast świadomość sprawcy, iż ustanowione zabezpieczenie ma na celu wyłączenie dostępu innych niż uprawnione osób, czego wyrazem może być np. zabezpieczenie drzwi plombą lub kartką papieru (por. wyr. SN z 15.8.1985 r., I KR 212/85, OSNKW 1986, Nr 11-12, poz. 97).

Istnienie zabezpieczeń elektronicznych stanowiących zamknięcie dostępu do pieniędzy dla osoby, która zamierza nimi władać, jest swoistym ekwiwalentem fizycznego zamknięcia ich w pomieszczeniu.

Techniczny sposób pokonania tego zabezpieczenia nie ma znaczenia dla realizacji czynności sprawczej „włamania”. Może to być zarówno użycie siły fizycznej, jak i szczególnych umiejętności lub bezprawne uzyskanie dostępu do oryginalnego kodu.

W orzecznictwie przyjmuje się, że także otwarcie zamkniętego pomieszczenia w celu zaboru z niego rzeczy przy użyciu oryginalnego klucza stanowi przestępstwo kradzieży z włamaniem (por. wyr. SN z 9.11.1971 r., V KRN 406/71, OSNKW 1972, Nr 3, poz. 51; uchw. SN z 18.2.1972 r., VI KZP 74/71, OSNKW 1972, Nr 5, poz. 78).

W ustalonym w przedmiotowej sprawie stanie faktycznym działanie oskarżonego polegające na dokonaniu kradzieży portfela pokrzywdzonej, który to portfel zawierał kartę bankomatową oraz kod dostępu (...) zapisany na kartce, a następnie użycie tego kodu i karty - odpowiedników oryginalnego klucza – do pokonania przeszkody zabezpieczającej dostęp do pieniędzy pokrzywdzonej oraz dokonanie ich zaboru wypełniało dyspozycję przestępstwa kradzieży z włamaniem z art. 279 § 1 k.k.

Swoim zachowaniem oskarżony niewątpliwie wykazał nieposzanowanie wyrażonej przez pokrzywdzoną woli zabezpieczenia stanowiących jej własność przedmiotów majątkowych przed innymi osobami.

Mając na uwadze powyższe konieczna stała się zmiana zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że zachowanie G. K. wypełniło dyspozycję występku z art. 279 § 1 k.k.

Ponieważ oskarżony korzystał w postępowaniu apelacyjnym z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu, a koszty pomocy prawnej nie zostały pokryte w całości ani w części Sąd Okręgowy zasądził na rzecz obrońcy oskarżonego ze Skarbu Państwa kwotę 516,60 zł tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z uwzględnieniem podatku VAT, zgodnie z § 2 ust. 3 cytowanego rozporządzenia.

Ponieważ oskarżony nie posiada majątku, a nadto z uwagi na konieczność odbywania kary pozbawienia wolności jego możliwości zarobkowe będą ograniczone Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.